

Книга пророка Йоеля і Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня — Номер двадцять шостий

Jeff Pippenger

2026-01-12

Номер двадцять шість

Чотири покоління Йоїла представляють поступове руйнування Божого виноградника від 1863 року аж до недільного закону. Число чотири також символізує чотири риси характеру Христа. Херувими у святині мають чотири обличчя, і ці обличчя відповідають чотиричастинному поділу стародавнього Ізраїлю, коли він таборував навколо святині. Вони також представляють чотири Євангелія.

Щодо подоби їхніх облич: вони четверо мали обличчя людини і обличчя лева з правого боку; і вони четверо мали обличчя вола з лівого боку; вони четверо також мали обличчя орла. Єзекіїля 1:10.

І перша тварина була подібна до лева, а друга — до теляти, а третя тварина мала обличчя, як у людини, а четверта тварина була подібна до орла, що летить. Одрокнення 4:7.

Біблія (Числа 2) описує 12 племен (за винятком племені Леві, яке стояло табором безпосередньо навколо скинії), організованих у чотири табори по три племена в кожному, розташовані по чотирьох сторонах світу навколо святині, кожен під знаменом, тобто прапором чи стягом. Це розташування створювало символічну паралель, де земний табір віддзеркалює небесний престол, що його охороняють херувими.

Юда стояв обличчям на схід, у бік сонця, що сходить, при вході до святині. Прапором Юди був лев, бо він символізує Лева з племені Юди. Поруч із Юдою були два племена: Іссахар і Завулон. У видінні Івана перша жива істота була подібна до лева, так само, як херувими Єзекіїля мали обличчя лева. Рувим, символ людини, був на півдні разом із Симеоном і Гадам. На заході були Єфрем, Веніамін і Манасія; їхнім символом був віл. На півночі були Дан, Ашер і Нафталі; їхнім символом був орел. Зв'язок племен із чотирма обличчями небесного святині відображений у чотирьох Євангеліях.

Матвій — Лев із племені Юди, Марко — жертвний віл, Лука — людина, а Іван — орел, що ширяє високо. Христос як Лев із племені Юди називає себе тим, хто запечатує й розпечатує своє пророче Слово. Євангеліє від Матвія має більше прямих посилань на сповнення місяцьських пророцтв (12), ніж три інші Євангелія разом узяті. Навіть близько не порівнюється.

Книга Матвія представляє Боже пророче Слово. Лука, який був лікарем, подає своє Євангеліє з перспективи Христа як Сина Людського, бо Лука — обличчя людини. Марк

подає своє Євангеліє про Христа з перспективи жертовної офіри, яку уособлював Христос, бо Марк — віл. Іван — орел, що ширяє високо, який виклав глибини Божі у своєму викладі Євангелія про Христа.

Важливо розуміти Євангеліє від Матвія у контексті пророчого Слова. Євангеліє від Матвія — це Лев із коліна Юди, Владика Свого пророчого Слова, Дивний Обчислювач таємниць, Дивний Мовознавець, Той, Хто запечатує та розпечатує Своє Слово. Ісус є Альфа й Омега, і Він є Словом. Перша книга Нового Заповіту й остання книга Нового Заповіту — пророчі книги. Більшість знає цей факт про книгу Об'явлення, але могли не усвідомити, що Євангеліє від Матвія є альфою Нового Заповіту, тож воно має узгоджуватися з омегою Нового Заповіту. Воно має представляти кінець, яким є книга Об'явлення.

Отже, коли ми знаходимо в Євангелії від Матвія паралель до лінії історії завіту з Книги Буття, викладеної в розділах з одинадцятого по двадцять другий, це не що інше, як істина, яку розпечатує Лев племені Матвія. Дванадцять розділів історії завіту, представлених у Книзі Буття, Євангелії від Матвія та Об'явленні, нині розпечатуються, і те, що ми визначаємо, — це те, що двадцять третій розділ Євангелія від Матвія представляє розділення мудрих і нерозумних у притчі про виноградник. Вісім «горе», проголошених щодо колишнього народу завіту, мають свій пророчий відповідник у восьми душах, що представляють сто сорок чотири тисячі, які входять до ковчега спасіння. 23 — це відображення роботи, що розпочалася в Небесному святилищі, коли 2300 днів досягли свого завершення 22 жовтня 1844 року, і відбудеться знову за скоро прийдешнього недільного закону. Розділ 23 позначає цю істину.

Двадцять четвертий розділ відбувається в той момент, коли Христос щойно завершив Свою розмову з відступницьким Ізраїлем і востаннє залишив юдейський храм. Число 24 є символом переходу від давнього до сучасного Ізраїлю, тієї самої точки в пророчій історії, де стояв Христос, коли Він виголошував Своє послання у двадцять четвертому розділі Матвія. Пророче послання Матвія 24 є Божою ілюстрацією методології «лінія на лінію», яка безпосередньо стосується історії міллеритів, а отже й історії ста сорока чотирьох тисяч. 24 представлено церквою з дванадцятого розділу Об'явлення, яка стоїть на місяці, що відбиває світло сонця праведності. На її голові дванадцять зірок, що символізують 24, бо вона представляє історію, яка веде до народження Христа, коли дванадцять племен давнього Ізраїлю мали стати дванадцятьма учнями сучасного Ізраїлю. У двадцять четвертому розділі представлена історія міллеритів від 1798 року до великого розчарування. Потім іде двадцять п'ятий розділ Матвія.

Число 25 є символом левитів, незалежно від того, добрі вони чи злі, але не менш важливо, воно означає відокремлення мудрих і нечестивих левитів. Євангеліє від Матвія, розділ 25, через трьох свідків, а саме три притчі, показує процес відокремлення, який представлений числом двадцять п'ять. Звісно, притча про десять дів представляє історію міллеритів, а також історію ста сорока чотирьох тисяч. Ця історія є історією першого ангела, притча про таланти — це другий ангел, а притча про овець і козлів — це суд третього ангела.

Розділи з двадцять шостого по двадцять восьмий окреслюють історію від Пасхи до євангельського доручення після розп'яття.

І сталося, коли Ісус закінчив усі ці слова, Він сказав своїм учням: Ви знаєте, що через два дні буде свято Пасхи, і Сина Людського видадуть, щоб розп'яти Його. Матвія 26:1, 2.

Короткий огляд різних віх у 26-му розділі: змова, щоб убити Ісуса, у віршах з третього по п'ятий. Далі Ісуса помазують у Віфанії — у віршах з шостого по тринадцятий. У віршах з чотирнадцятого по шістнадцятий Юда зраджує Христа за тридцять срібняків. Потім настала Пасха з Його учнями — у віршах з сімнадцятого по двадцять п'ятий. У віршах з двадцять шостого по двадцять дев'ятий Ісус устанавлює Господню вечерю, а у вірші тридцятому Ісус провіщає зречення Петра. У віршах з тридцять шостого по сорок шостий Ісус у Гетсиманії. У віршах з сорок сьомого по п'ятдесят шостий Ісуса заарештовують, а у віршах з п'ятдесят сьомого по шістдесят восьмий Ісус постає перед Каяфою та Синедріоном. Від вірша шістдесят дев'ятого і далі описано зречення Петра від Христа. Розділ містить десять конкретних віх, які мають повторитися в останні дні.

Двадцять сьомий розділ також має десять окремих віх. Ісуса віддають Пилатові, потім Юда вішається, потім Ісус постає перед Пилатом, потім обирають Варавву, Пилат віддає Ісуса на розп'яття, потім над Ісусом насміхаються, потім — розп'яття, потім — смерть Ісуса, потім Ісуса ховають, а тоді сторожа біля гробу свідчить.

Розділ двадцять восьмий має лише три віхи: першою є воскресіння, далі — обман Синедріону, а потім — Велике доручення. Три розділи з двадцятьма трьома виразними віхами хреста, які будуть повторені в історії ста сорока чотирьох тисяч.

Матвія 26 - Десять дороговказів

1. Змова первосвящеників і старійшин, щоб вбити Ісуса (вв. 3–5)
2. Помазання у Віфанії жінкою з алебастровою посудиною (вв. 6–13)
3. Юда погоджується зрадити Ісуса за тридцять срібняків (вв. 14–16)
4. Приготування та споживання Пасхи з учнями (вв. 17-25)
5. Установлення Вечері Господньої (вв. 26–29)
6. Передбачення відречення Петра (вв. 30–35)
7. Агонія в Гетсиманії (вв. 36–46)
8. Зрада та арешт Ісуса (вв. 47–56)
9. Ісуса судять перед Каяфою та Синедріоном (вв. 57–68)
10. Потрійне відречення Петра (вв. 69–75)

Матвія 27 — Десять дороговказів

1. Ісуса передали Пилатові (вв. 1–2)

2. Каяття Юди та самогубство (вв. 3–10)
3. Ісус перед Пилатом — офіційний римський судовий процес (вв. 11–14)
4. Вибір Варавви замість Ісуса (вв. 15–26)
5. Пилат видає Ісуса на розп'яття (включено до звільнення Варавви)
6. Глузування та бичування з боку воїнів (вв. 27–31)
7. Розп'яття (вв. 32–44)
8. Смерть Ісуса (вв. 45–50)
9. Надприродні знамення і поховання Йосипом з Ариматеї (вв. 51–61)
10. Виставлення сторожі біля гробниці (вв. 62–66)

Матвій 28 — Три віхи

1. Воскресіння і порожня гробниця (вв. 1–10)
2. Брехня первосвящеників і старших, сказана солдатам (вв. 11–15)
3. Велике доручення (вв. 16–20)

Подібно до того, як досвід Христа від помазання у Віфанії до Великого доручення ознаменував завершення Його земного служіння та початок проповіді Євангелія серед усіх народів, так ті самі віхи повторюються в досвіді Божого залишку, коли вони наближаються до завершення часу випробування та своєї остаточної перемоги.

Розділи з двадцять шостого по двадцять восьмий представляють пасхальну історію, побудовану на основі 23 окремих віх, які повторюються протягом історії, що веде до недільного закону, а також після нього.

Прихід Христа як нашого первосвященика до Святого Святих для очищення святині, показаний у Даніїла 8:14; прихід Сина Людського до Стародавнього днями, як представлено у Даніїла 7:13; і прихід Господа до Його храму, передвіщений Малахією, — це описи однієї й тієї самої події; і це також зображено приходом жениха на весілля, описаним Христом у притчі про десять дів у Матвія 25. Велика боротьба, 427.

Закінчення 2300 днів 22 жовтня 1844 року повторюється під час недільного закону. 23 віхи, розташовані в останніх трьох розділах Євангелія від Матвія, вказують на дорогоцінну кров, яка використовується для поєднання божественного з людським.

«Заступництво Христа за людину в небесній святині є таким же необхідним для плану спасіння, як і Його смерть на хресті. Своєю смертю Він розпочав ту працю, яку після Свого воскресіння вознісся, щоб завершити на небі. Ми повинні вірою увійти за завісу, «куди за нас увійшов предтеча». Євреїв 6:20. Там відбивається світло від хреста Голгофи. Там ми можемо здобути ясніше розуміння таємниць викуплення. Спасіння людини коштує небові безмежно дорого; принесена жертва задовольняє найвищі вимоги порушеного Божого закону. Ісус відкрив шлях до престолу Отця, і через Його посередництво щире бажання кожного, хто приходить до Нього з вірою, може бути представлено перед Богом». Велика боротьба, 489.

Двадцять третій розділ Євангелія від Матвія наголошує на засудженні фальшивого священства. Розділи з двадцять шостого по двадцять восьмий становлять омегу до двадцять третього розділу. Фальшиві левіти — зростаюче повстання старців упродовж чотирьох поколінь — породили віхи в останніх трьох розділах.

Двадцять четвертий розділ визначає методологію «рядок за рядком» як методологію Христа, оскільки Він використовує руйнування Єрусалима, щоб описати те, що є, те, що було і те, що буде.

Падіння Єрусалима 70 року н. е. сталося того самого дня року, коли Єрусалим уперше був зруйнований Навуходоносором. Знищення Єрусалима Навуходоносором було подією минулого, а історія Христа, коли Тит узяв Єрусалим, була прообразом кінця світу. Матвія 24 підносить методологію «рядок на рядок», отже, визначаючи «методологію» як елемент пророчого свідчення.

Саме у 24-му розділі Христос вказує на необхідність розуміння «мерзоти спустошення», про яку говорить пророк Даниїл, — того самого основоположного розуміння Вільяма Міллера та символу, що утворює видіння в книзі Даниїла. Воно також представляє відступництво адвентизму, адже вони відкинули мілеритське розуміння «щоденного» в книзі Даниїла і таким чином стали учасниками сильної омани, описаної в другому розділі Другого послання до Солунян. Цей розділ безпосередньо пов'язаний із 21-м розділом Луки, тим самим окреслюючи період від 11 серпня 1840 року до 22 жовтня 1844 року, який є прообразом 9/11 аж до недільного закону. Він також пов'язаний із «часами язичників» у Луки 21:24, що є головним ключем до розкриття «семи часів» Мойсея, а також узгоджується з вимірюванням храму в одинадцятому розділі книги Об'явлення.

Починаючи з розділу 23, за яким ідуть 24 і 25, а потім завершуючись розділами 26–27, три розділи мають двадцять три віхи, які є омегою до альфи розділу 23. Розділ 26, доданий до 27 і 28, дорівнює "81", що є символом священства. За трьома свідками (Буття, Матвій і Об'явлення) розділи 11–22 становлять одну лінію. Розділи 23–28 — це лінія істини, яка починається з 23 і закінчується 23.

Розділи з першого по десятий є першою з трьох пророчих ліній у Євангелії від Матвія. Десять розділів, потім дванадцять, потім шість. Натхнення навчає нас, що всі книги Біблії сходяться й завершуються в Об'явленні, і тому всі книги Біблії сходяться й завершуються у Євангелії від Матвія. Матвій, як обличчя лева з племені Юди, виокремлює дванадцять окремих месіанських пророцтв, і ці дванадцять уривків позначають віхи історії мілеритів і ста сорока чотирьох тисяч. Як книга Об'явлення починається об'явленням Ісуса Христа, так перший розділ Євангелія від Матвія подає об'явлення Ісуса Христа, що пов'язується з життям і свідченням Мойсея, з історією Антихриста, водночас визначаючи три елементи тріумфуючої церкви, представлені пророком, священником і царем.

Євангеліє від Матвія починається з одкровення Ісуса Христа в контексті Божого завіту з вибраним народом. Від Авраама до Давида було чотирнадцять поколінь, від Давида до вавилонського полону — чотирнадцять поколінь, і від вавилонського полону до Христа —

ще чотирнадцять поколінь. Родовід Христа у Матвія співвідноситься з Мойсеєм, бо Мойсей — альфа, а Христос — омега. Життя Мойсея тривалістю сто двадцять років узгоджується зі ста двадцятьма роками випробувального часу в історії Ноя. Отже, завіт Ноя пов'язаний із завітом вибраного народу. Сто двадцять років Мойсея становлять три періоди по сорок років, що завершувалися тим, що наприкінці сорока років Мойсей убив єгиптянина, а наприкінці другого сорокарічного періоду були вбиті первістки, фараон і його військо. Другий сорокарічний період завершився повстанням у Кадеші, а третій сорокарічний період завершився другим повстанням у Кадеші. Усі три пророчі лінії альфи закінчуються в Кадеші, а три пророчі лінії родоводу в Матвія закінчуються Давидом, вавилонським полоном і Посланцем завіту.

Коли альфа Мойсея узгоджується з омегою Христа, існує шість свідчень Кадеш; Кадеш — це 1863 рік і недільний закон. Родовід у Матвія розміщує царя Давида в Кадеші, де відступницький адвентизм відводять до Вавилону, тоді як Христос підтверджує завіт зі ста сорока чотирма тисячами. Розміщення Давида на недільному законі утворює друге свідчення про Давида, причому Давид є одним із трьох людських представників, які почали служити у віці тридцяти років. Христос, Давид, Йосип і Єзекіїль усі почали своє служіння у віці тридцяти років. Разом ці четверо, що почали служіння в тридцять років, представляють поєднання Божества з людськістю, коли воююча церква перетворюється на тріумфуючу церкву. Ця церква складається з пророка, священника і царя. Це перетворення позначене на недільному законі, який також є Кадешем, тож Давид у родоводі Матвія узгоджується з тридцятирічним Давидом.

Тридцять років підготовки узгоджуються з періодом у чотириста тридцять років завіту Авраама, а також з віком священника та 1290 роками із Даниїла 12:11. У наступній статті ми розглянемо кожне з тих дванадцяти месіанських пророцтв у книзі Матвія. Спочатку ми визначаємо три пророчі лінії у книзі Матвія: розділи від першого до десятого, далі від одинадцятого до двадцять другого, а потім від двадцять третього до двадцять восьмого.

Певний час після розчарування 1844 року я, разом із адвентним рухом, справді вважала, що двері милості тоді назавжди зачинилися для світу. Такої думки я дотримувалася ще до того, як мені було дано моє перше видіння. Саме світло, дане мені Богом, виправило нашу помилку і дало нам змогу побачити істинну позицію.

Я й досі вірю в теорію зачинених дверей, але не в тому значенні, в якому ми спочатку вживали цей термін чи в якому його вживають мої опоненти.

За днів Ноя були зачинені двері. Тоді стався відхід Духа Божого від грішного роду, який загинув у водах Потопу. Сам Бог дав Ноеві звістку про зачинені двері: 'Мій Дух не буде завжди змагатися з людиною, бо вона також плоть; та дні її будуть сто двадцять років' (Буття 6:3).

За часів Авраама двері були зачинені. Милосердя перестало заступатися за мешканців Содому, і всі, крім Лота з його дружиною та двома дочками, були спопелені вогнем, посланим з неба.

За часів Христа були зачинені двері. Син Божий сказав невіруючим юдеям того покоління: «Залишається вам ваш дім порожнім» (Матвія 23:38).

Дивлячись крізь плин часу до останніх днів, та сама безмежна сила проголосила через Івана: 'Оце говорить Святий, Правдивий, що має ключ Давидів, що відчиняє, і ніхто не зачинить; і зачиняє, і ніхто не відчинить' (Об'явлення 3:7).

Мені було показано у видінні, і я досі вірю, що в 1844 році двері були зачинені. Усі, хто побачив світло звісток першого й другого ангелів і відкинув те світло, були залишені в темряві. А ті, хто прийняли його і прийняли Святого Духа, який супроводжував проголошення звістки з неба, і які згодом відреклися своєї віри та назвали свій досвід оманною, тим самим відкинули Духа Божого, і Він більше не благав їх.

Ті, хто не бачили світла, не були винні в його відкиненні. Лише до того класу, який зневажив небесне світло, Дух Божий не міг дістатися. І до цього класу, як уже було сказано, належали як ті, хто відмовився прийняти вістку, коли її було їм представлено, так і ті, хто, прийнявши її, згодом відреклися своєї віри. Вони могли мати вигляд благочестя і називати себе послідовниками Христа; але, не маючи живого зв'язку з Богом, були б узяті в полон оманами Сатани. У видінні показано ці два класи — ті, хто оголосили світло, за яким вони йшли, оманною, і нечестивці світу, які, відкинувши світло, були відкинені Богом. Не йдеться про тих, хто не бачили світла і, отже, не були винні в його відкиненні. Вибрані послання, книга 1, 62, 63.

Саме ті, хто вірою слідує за Ісусом у великому ділі спокути, отримують користь від Його заступництва за них, тоді як ті, хто відкидає світло, що відкриває це служіння, не мають від того користі. Юдеї, які відкинули світло, дане під час першого пришествя Христа, і відмовилися вірити в Нього як у Спасителя світу, не могли отримати через Нього прощення. Коли Ісус при Своїм вознесінні Своєю власною кров'ю увійшов до небесного святилища, щоб вилити на Своїх учнів благословення Свого заступництва, юдеї були залишені в повній темряві, щоб продовжувати свої марні жертви та приношення. Служіння образів і тіней припинилося. Ті двері, через які люди раніше знаходили доступ до Бога, більше не були відчинені. Юдеї відмовилися шукати Його єдиним шляхом, яким Його тоді можна було знайти, — через служіння в небесному святилищі. Тому вони не мали спілкування з Богом. Для них двері були зачинені. Вони не знали Христа як істинну жертву та єдиного Посередника перед Богом; отже, не могли отримати благословення Його заступництва.

Стан невіруючих юдеїв ілюструє стан байдужих і невіруючих серед тих, хто називає себе християнами, які свідомо не бажають знати про працю нашого милосердного Первосвященника. У символічному служінні, коли первосвященик входив у Святе Святых, весь Ізраїль мав зібратися навколо святилища й у найурочистіший спосіб смирити свої душі перед Богом, щоб одержати прощення своїх гріхів і не бути відлученими від громади. Тим більше в цей антитипічний День Очищення нам необхідно розуміти служіння нашого Первосвященника й знати, які обов'язки покладені на нас.

Люди не можуть безкарно відкидати попередження, яке Бог у Своїй милості посилає їм. За днів Ноя було послано з неба світові вістку, і їхнє спасіння залежало від того, як вони поставилися до цієї вістки. Через те, що вони відкинули попередження, Дух Божий був віднятий від гріховного людства, і вони загинули у водах Потопу. За часів Авраама милість перестала заступатися за винних жителів Содому, і всі, окрім Лота з його дружиною та двома дочками, були пожерті вогнем, посланим з неба. Так було й за днів Христа. Син Божий промовив до невіруючих юдеїв того покоління: 'Ось дім ваш залишається вам пустим.' Матвія 23:38. Дивлячись наперед до останніх днів, та сама Безмежна Сила проголошує щодо тих, які 'не прийняли любові правди, щоб їм спастися!': 'Через це Бог пошле їм сильну оману, щоб вони повірили неправді: щоб були засуджені всі, хто не повірив правді, але мали приемність у неправедності.' 2 Солунян 2:10-12. Коли вони відкидають учення Його Слова, Бог віднімає Свого Духа і залишає їх обманам, які вони люблять. Велика боротьба, 430, 431.